

[Christmas Møller.]

Forslag end at gaa til Garanti- og Hjælpekassen, saafremt de maatte finde det formaalstjenligt.

Naar der foreligger saadanne Aktstykker i Sagen, kan man virkelig ikke fremkomme med en saadan Erklæring, som her foreligger. Jeg ved jo, at den højtærede Handelsminister kun har refereret andres Erklæring, men jeg tror, at den højtærede Handelsminister vil indrømme mig, at der her, maaske paa et mindre vigtigt Punkt, viser sig en saadan Uklarhed i hele Sagens Behandling, at det vilde være meget naturligt, om man skyndsomst søgte at faa denne Sag ordnet og afgjort gennem en parlamentarisk Kommission eller lignende, saaledes at vi blev i Stand til at udrede Traadene i denne meget udviklede Sag.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Jeg har ikke Forudsætninger for at kunne blande mig i Diskussionen om dette Emne, da jeg ikke er tilstrækkeligt inde i det, men jeg finder, at en timelang Debat om et Spørgsmaal, angaaende hvilket der er anlagt Sag mod Staten, virker uheldigt, og jeg kan derfor ikke forstaa, at man har villet benytte dette Samraad til paa nærværende Tidspunkt at rejse denne store Debat her.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal heller ikke forlænge Diskussionen om denne Sag, men ønsker kun at sige til det ærede Medlem Hr. Kyed, der saa stærkt er gaaet i Rette med Forsikringsraadet — det er jo i det hele taget mod Forsikringsraadet, man retter sine Pile, idet man beskylder dette Raad, hvis Medlemmer virker i Henhold til Loven, for ikke at være uhildet i Sagen —, at jeg kan ikke se rettere end, at Forsikringsraadet ikke blot var kompetent, men endog efter hele sin Stilling forpligtet til til sin Tid at skønne over, hvorvidt det var i de forsikredes Interesse eller ikke at give Gotha-Bankens Hovedsæde den Saldo-kvittering, som blev givet.

Det kan selvfølgelig altid bagefter være underkastet et Skøn, om man har handlet rigtigt eller ikke, men det afgørende i Sagen er og bliver dette: Var Raadet berettiget til at handle, havde Raadet ifølge Loven en saadan Stilling, at det endogsaa kunde siges at være forpligtet til at handle og varetage de forsikredes Interesser paa bedste Maade? Jeg mener, Spørgsmaalet maa besvares med ja. Det andet Spørgsmaal er dette: Skøn-

nede Raadet rigtigt, eller skønnede det ikke rigtigt?

Nu bestrider man ikke blot Rigtigheden af Raadets Skøn, men ogsaa Raadets Kompetence, og jeg synes i begge Tilfælde med Urette. Det er ganske anderledes let nu at skønne over, hvad der var rigtigt, og hvad der ikke var rigtigt, end det var, da Raadet for flere Aar tilbage traf sin Afgørelse. Raadets Medlemmer har alle, synes jeg, saadanne Stillinger i Samfundet, at man paa Forhaand maa fritage dem for Sigtelsen for at ville skønne partisk i Sager af den Art. Paa det Tidspunkt, da Raadet skønnede, syntes alle i Virkeligheden, at det var en fordelagtig Overenskomst, man fik med Gotha-Bankens Hovedsæde, at man fik det hele udløst paa en for de forsikrede god Maade.

Der blev ganske vist, det er rigtigt, protesteret mod det den Gang af Hr. Thielst, men der findes ikke den Ting, der kunde protesteres imod i hele Sagens Forløb, som Hr. Thielst ikke har protesteret imod. Han forfulgte nemlig en ganske særlig Interesse, som jeg paa ingen Maade vil tilsidesætte, saaledes som han rent subjektivt maatte se paa Sagen, men den har ikke noget med Sagens Realitet at gøre, i hvert Fald ikke i Relation til Forsikringsraadets Afgørelse.

Først da der er gaaet 5 Aar endnu, i yderste, sidste Frist, kommer nogle af Forsikringstagerne og anlægger Sag imod Staten for at faa den Afgørelse, som Forsikringsraadet traf for 5 Aar siden, omstyrtet og gøre retsligt Krav gældende overfor Staten. Hvorfor i al Verden gjorde man ikke det straks? Hvorfor kommer man først nu, i sidste Øjeblik, da Sagen endelig er ved at gaa i Orden, og anlægger Sag imod Staten og kræver en Erstatning paa 640 000 Kr.? Saa vidt jeg kan skønne, er Forholdet det, at Sagen havde været endeligt afgjort, det nye Selskab oprettet og Virksomheden godkendt af Ministeriet, hvis man ikke havde gjort dette i yderste Øjeblik. Og saa er Staten oven i Købet saa kulant at sige: Vi ser bort fra Forældelsesfristen og giver dem Tilladelse til at anlægge denne Sag.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om Episoden Rubow kontra de to eller rettere den ene forsikringsteknisk kyndige, nemlig Professor Jørgensen. Jeg var blevet bekendt med denne Skrivelse, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller oplæste, men jeg har heller ikke henvist til den (*Christmas Møller*: Nej, det tror jeg!). Ja, det tror det ærede Medlem. Jeg har henvist til den Skrivelse, som jeg selv har fremkaldt fra den afgaaede Minister, inden han døde,